

arm. Som en blixst kastade han ut armen för att rycka åt sig en stor köttkniv, som under tumultet ramlat ned bland bråten på golvet. Hans fingertoppar nådde just fram till skaf-tet, men kunde ej gripa om det. Den rullade i stället ett par tum längre bort, och — mitt liv var räddat — —. Med ett hest skri tilldelade han mig då ett förfärligt slag med den fria armen, som träffade mig på sidan av huvudet, så att blodet sprang ut ur min mun. Men först då blev jag riktigt arg. Jag förlorade alldeles kontrollen över mig själv vid tanken på att denna falska, förslagna djävul på ett hår när avfärdat mig, trots det att han nu låg besegrad och nära på strypt under mitt grepp. Jag började 'se rött för ögo-nen' — —. Han måste dö, sade jag för mig själv. — Dödar jag ej honom, dödar han mig! Det må kosta mej min ställ-ning som Rangatira i stammen. Det kan ej hjälpas!

Jag vägde den löstagna tomahawken i min hand för att ge honom *Coup de grace* — men jag kunde ej förmå mig till det där han låg. Nej, upp på fötterna och se döden i ögat, som en maorikrigare anstår!! Då i detsamma hör jag ett dån av fötter utanför huset, och in rusar mitt folk jämte en massa av stammens krigare. Man tog min fiende i hälarne och drog honom ut genom dörren, hoppade på honom, för att se om han ännu levde — och det gjorde han, ehuru han var något mera död. De togo då och släpade ner honom till stranden och slängde honom i den kanot, vari han kommit, och som hans ombord varande slavar sedan rodde för brin-nande livet uppåt floden.

En maori — och isynnerhet en sådan med Tamahuis fysik — tål ofantligt mycket misshandel innan han creperar. Min 'bully' kom verkligen till liv igen och fortsatte sitt skräck-regemente ännu ett år, till dess han, under en raid i ett ny-bygge i Bay of Islands, fick den kula, som satte punkt för hans djävulska bravader.»